

ELINE EN MELLE

HETTY VAN AAR & DANNY DE VOS

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2019 Standaard Uitgeverij nv, Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen,
Hetty van Aar en Danny De Vos

www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be

www.hettyvanaar.nl

www.dannydevos.eu

Facebook: Danny De Vos Auteurspagina

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals

Coverillustratie Eline gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier, met
toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 26826 7

D/2019/0034/248

NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

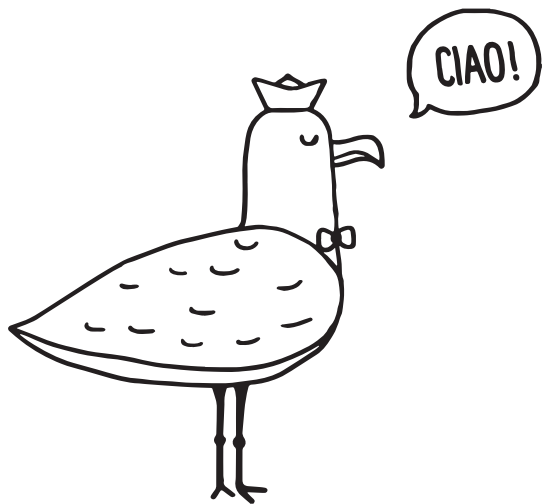
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

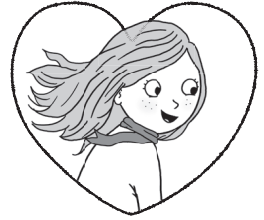

Zo begon het

Op een dag kwamen Danny De Vos en Hetty van Aar elkaar tegen bij hun uitgever. Danny vertelde met trots over zijn eerste boek: *Hoe Napoleon zijn verjaardag vierde*. Hetty beloofde het te lezen. Toen ze over de hoofdpersoon Melle Kriekemans las, dacht ze: zo'n leuke jongen past perfect bij de meisjes van *For Girls Only*. Ze vroeg Danny of hij, samen met haar, een *love story* wilde schrijven. Danny zei ja. Zo is het begonnen. In deze vierde *love story* komen Eline en Melle elkaar tegen op Elba, het eiland van Napoleon.

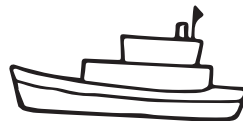

HOOFDSTUK 1

In de haven van Piombino kwam ik ogen tekort. Auto's, bussen, voetgangers en scooters krioelden door elkaar als mieren op een mierenhoop. Er werd driftig getoeterd, mensen schreeuwden. Niet omdat ze boos waren, maar om boven het lawaai uit te komen. Hoe iedereen ook zijn best deed, niemand overstemde het geluid van de sloophoorn van de veerboot. En veerboten waren er hier genoeg. Zij aan zij lagen ze aangemeerd aan de kade, zo groot als reuzen. Ik viel niet eens op, als ik voor zo'n schip ging staan. Ik was nog kleiner dan dat vliegenpopje op de muur van het hotel waar we afgelopen nacht sliepen. Papa zei dat er nog veel grotere passagiersschepen waren, waarop meer dan zesduizend mensen konden slapen. En niet alleen slapen, ze konden er zwemmen, eten, drinken, naar de fitness, de film of het theater. Dat hadden wij niet nodig. Onze oversteek naar Portoferraio op het eiland Elba duurde maar een

uur. Ons hotel daar lag aan het strand, niet ver van de haven. Het heette Albergo Bella Vista. Dat is Italiaans voor Hotel Mooi Uitzicht. Het is niet toevallig dat we hier logeren, het hotel is namelijk van Lorenzo. Lorenzo is de broer van Paolo. En Paolo is de vriend van papa. Papa en Paolo, het was wel schrikken toen ik hoorde dat papa verliefd was. Nu kwam het nooit meer goed tussen mama en hem. Dat wist ik al wel een beetje, natuurlijk, maar nu was het definitief. En ik was niet meer de enige die zijn aandacht kreeg. Voortaan zou ik hem met iemand moeten delen. Met een man nog wel. Dat was de tweede schok: papa was verliefd op een man! Ik had echt tijd nodig om aan dat idee te wennen. Ik twijfelde of ik er wel tegen kon om papa samen met een man te zien. Maar Paolo voelde dat perfect aan. Hij drong zich niet op en gaf me de ruimte om aan de nieuwe situatie te wennen. Het was ook zijn idee dat papa en ik samen naar Elba op vakantie zouden gaan. Dan konden we zijn land en zijn familie beter leren kennen. Op de terugweg zouden we bij Paolo langsgaan, want nu zat hij voor zijn werk in Amerika. Hij is gewoon de leukste man van de wereld, op papa na. Als ik zelf een stiefvader had mogen uitzoeken, had ik ook Paolo gekozen. Ik heb natuurlijk niets te kiezen. Kinderen kiezen nooit voor stiefouders. Ze willen gewoon dat

hun eigen ouders bij elkaar blijven.

Ik schrok opnieuw van een sloopshoorn. Een grote, gele veerboot van Corsica Ferries ging vertrekken, de laadklep nog halfopen. Maar die ging gelukkig al snel dicht. De stank van olie drong mijn neus binnen. Terwijl de ene veerboot de haven verliet, kwam de volgende al binnen om de lege plaats in te nemen.

‘Dat is onze veerboot’, wees papa.

We schuifelden een stukje vooruit, dichterbij het water. Al gauw stonden we vooraan bij de hekken, zo konden we alles goed zien. Iemand struikelde over mijn rolkoffer en zei een paar woorden die ik niet begreep. ‘*Scusi*’, zei ik nog vlug, dat betekent sorry.

Onze veerboot was wit, met blauwe lijnen.

Napoleon, stond met grote letters op de boeg.

De laadklep ging open, het leek wel de muil van een haai. Twee gespierde mannen in T-shirt verschenen. Nog voor het schip stillag, sprongen ze op de kade en sjoorden met enorme kabels om de veerboot vast te leggen. Het was zwaar werk. Met luid geraas schoof de stalen laadklep over de stenen kade. Nu verscheen er een man in uniform. Hij blies op een fluit en begon wild met zijn armen te zwaaien. Voorzichtig kwam de eerste auto uit de buik van het schip. De man in uniform blies zo hard op de fluit, dat hij een

vuurrood hoofd kreeg. Zijn armen zwaaiden als windmolens op volle sterkte. Het moest sneller-snelser-snelser! Al ging het sneller, het duurde nog een hele tijd voor de veerboot leeg was. Eerst kwamen de personenauto's, daarna de bussen en tot slot de vrachtwagens. Links en rechts verlieten lange slierten mensen de boot. Al die tijd klonk dat snerpende fluitje, tot de boot leeg was. Toen begon alles opnieuw, maar dan in omgekeerde volgorde. Een lange rij voertuigen reed langzaam de grote haaienbek binnen. Een andere man in uniform kwam onze kant op. Hij schoof het hek opzij en wilde onze kaartjes zien. Toen mochten we aan boord.

We beklommen de ijzeren trap in de veerboot. Die kwam uit bij de salon. Het leek wel een zaal, zo groot. Met stoelen en tafels en een bar. Papa trok me mee, nog een trap op. Zo kwamen we op het dek terecht. Ik voelde het briesje in mijn haren. Nu was er nog maar een trapje, naar de stuurhut van de kapitein. Dat was verboden toegang. De kapitein stond voor het raam en keek naar ons. Zou ik zwaaien? Nee, toch maar niet. Dat stond zo kinderachtig, daar was ik te oud voor. Ik leunde over de reling en keek naar de drukte op de kade. Opeens zag ik Dario. Met een zware tas over zijn schouder liep hij naar onze boot. Toen hij er bijna was, keek hij

omhoog. Hij zag ons en zwaaide. We zwaaiden enthousiast terug.

Dario is de neef van Paolo. Ik had hem een keer eerder ontmoet. Hij is al zeventien en studeert op het vasteland. In de weekends en de vakanties gaat hij naar zijn ouders op Elba. De slooploper loeide, de motoren bromden, de laatste touwen gingen los. Ik hing over de reling en keek naar de schuimende zee. Boven me hing een meeuw roerloos in de lucht. De zon scheen alsof er een feest was en dat was ook zo: onze vakantie op Elba kon beginnen.

